

Міністерство освіти і науки України
Одеський національний політехнічний університет

ЗАТВЕРДЖУЮ

Голова Приймальної комісії

Г.О. Оборський

« » _____ 2020 р.

ПРОГРАМА ВСТУПНОГО ФАХОВОГО ВИПРОБУВАННЯ
для здобуття першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
на основі освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста
за спеціальністю 061 «Журналістика»

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Програма розроблена на основі Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти (постанова Кабінету Міністрів України від 23.11. 2011 р. № 1392), Концепції профільного навчання у старшій школі (наказ МОН України від 21.10. 2013 р. № 1456), з урахуванням ідей «Концептуальних засад реформування середньої школи «Нова українська школа»», «Основ стандарту освіти «Нова українська школа», експериментальної авторської програми з української літератури для 10-11 класів Інституту педагогіки НАПН України (2017 р.), оновленої програми з української літератури для 10-11 класів Інституту літератури НАН України (2017 р.), програми із української мови для 5–9 класів для загальноосвітніх навчальних закладів з українською мовою навчання (2012-2015, зі змінами 2017 р.), відповідно до Концепції профільного навчання в старшій школі (наказ Міністерства освіти і науки від 21.10.2013 р. № 1456), положень концепції «Нова українська школа» (2016 р.), Типового навчального плану для 10-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів (проект) (2017). А також відповідно за затверджених стандартів: Державний стандарт професійно-технічної освіти для підготовки (підвищення кваліфікації) робітників з професії Коректор (переддрукарські процеси поліграфічного виробництва) – ДСПТО 8251 J.58.00-2016 (Наказ Міністерства освіти і науки України від 31.08.2016 № 1035); Державний стандарт професійно-технічної освіти для підготовки (підвищення кваліфікації) робітників з професії «Оператор комп'ютерної верстки» - ДСПТО 4112.DE.22.00- 2014 (Наказ Міністерства освіти і науки України від “30” вересня 2014р. № 1106)

Матеріал програми розподілено за такими розділами:

1. Українська мова

Фонетика. Графіка. Лексикологія. Фразеологія. Будова слова. Словотвір. Морфологія. Синтаксис. Стилїстика. Орфоепія. Орфографія. Розвиток мовлення.

2. Українська література

Усна народна творчість. Давня українська література. Література кінця XVIII – початку XX ст. Література XX ст. Творчість українських письменників-емігрантів. Сучасний літературний процес.

3. Видавнича справа та літературне редагування

Предмет та структура редакторського аналізу. Редагування в процесі комунікації. Основні етапи редакційного процесу. Види редагування. Загальна схема процесу редагування. Методика правки тексту. Технічні прийоми правки текстів. Редагування наукових, науково-популярних, довідкових видань. Редагування навчальних та художніх видань. Редагування композиції тексту.

4. Творче завдання.

Творча робота передбачає написання есей на одну із запропонованих тем, що стосуються культури, суспільного життя країни, економіки, екології, політики тощо.

ЗМІСТ РОЗДІЛІВ

1. Українська мова

Назва розділу, теми	Знання змісту мовних понять, термінів, мовних явищ і закономірностей	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
1. Лексикологія. Фразеологія	Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальновживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми. Приказки, прислів'я, афоризми	Пояснювати лексичні значення слів; добирати до слів синоніми й антоніми та використовувати їх у мовленні; уживати слова в переносному значенні. Знаходити в тексті й доречно використовувати в мовленні вивчені групи слів; пояснювати значення фразеологізмів, приказок, прислів'їв, крилатих висловів, правильно й комунікативно доцільно використовувати їх у мовленні
3. Морфологія. 3.1. Іменник	Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти.	Розпізнавати іменники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; визначати основні способи творення іменників.
3.2. Прикметник	Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні.	Розпізнавати прикметники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розряди прикметників за значенням; ступені порівняння якісних прикметників, повні й короткі форми якісних прикметників.
3.3. Числівник	Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені.	Розпізнавати числівники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди числівників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; відрізнати правильні форми числівників від помилкових; добирати потрібні форми числівників і використовувати їх у мовленні; визначати сполучуваність числівників з іменниками
3.4. Займенник	Займенник як частина мови: значення,	Розпізнавати займенники, визначати

	<p>морфологічні ознаки, синтаксична роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників</p>	<p>їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди займенників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; відрізнати правильні форми займенників від помилкових, правильно добирати потрібні форми займенників і використовувати їх у мовленні. Особливості вживання займенників у мовленні</p>
<p>3.5. Дієслово</p>	<p>Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на -но, -то). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний.</p> <p>Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то.</p> <p>Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот</p>	<p>Розпізнавати дієслова, особливі форми дієслова, безособові дієслова; визначати загальне значення дієслова, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, часи й способи дієслів, дієвідміни, особливості словозміни кожної дієвідміни; відрізнати правильні форми дієслів від помилкових.</p> <p>Розпізнавати дієприкметники (зокрема відрізнати їх від дієприслівників), визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, особливості творення, відмінювання; відрізнати правильні форми дієприкметників від помилкових; добирати й комунікативно доцільно використовувати дієприкметники та дієприкметникові звороти в мовленні.</p> <p>Розпізнавати дієприслівники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, основні способи їх творення; відрізнати правильні форми дієприслівників від помилкових; правильно будувати речення з дієприслівниковими зворотами</p>
<p>3.6. Прислівник</p>	<p>Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на -о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання прислівників разом і через дефіс</p>	<p>Розпізнавати прислівники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди прислівників за значенням, ступені порівняння прислівників, основні способи творення прислівників; відрізнати правильні форми прислівників від помилкових; добирати й комунікативно доцільно використовувати прислівники в мовленні.</p>

3.7. Службові частини мови	<p>Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника.</p>	<p>Розпізнавати прийменники, визначати їхні морфологічні ознаки, групи прийменників за походженням і за будовою; правильно й комунікативно доцільно використовувати форми прийменників у мовленні</p>
	<p>Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиночні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені)</p> <p>Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні</p>	<p>Розпізнавати сполучники, визначати групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; правильно й комунікативно доцільно використовувати сполучники в мовленні</p> <p>Розпізнавати частки, визначати групи часток за значенням і вживанням; правильно й комунікативно доцільно використовувати частки в мовленні</p>
3.8. Вигук	<p>Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова</p>	<p>Розпізнавати вигуки, визначати групи вигуків за походженням; правильно й комунікативно доцільно використовувати вигуки в мовленні</p>
4. Синтаксис 4.1. Словосполучення	<p>Завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені</p>	<p>Розрізняти словосполучення й речення, сурядний і підрядний зв'язок між словами й реченнями; визначати головне й залежне слово в підрядному словосполученні; визначати поширені й непоширені словосполучення, типи словосполучень за способами вираження головного слова</p>
4.2. Речення	<p>Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові:</p> <ul style="list-style-type: none"> за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (однорідних 	<p>Розрізняти речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним забарвленням, за складом граматичної основи, за наявністю чи відсутністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за будовою, за наявністю чи відсутністю однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання</p>

	членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання)	
4.2.5. Складне речення	Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному: 1) інтонація й сполучники або сполучні слова; 2) інтонація. Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення	Розпізнавати складні речення різних типів, визначати їх структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями. Добирати й конструювати складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті
5. Стилїстика	Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їх основні ознаки, функції	Розпізнавати стилї мовлення, визначати особливості кожного з них. Уміти користуватися різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування
6. Розвиток мовлення	Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст, поділ тексту на абзаци, мікротемі. Мовні засоби зв'язку речень у тексті. Типи мовлення (розповідь, опис, роздум). Структура тексту типу розповіді, опису, роздуму	Уважно читати, усвідомлювати й запам'ятовувати зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне. Критично оцінювати прочитане. Будувати письмове висловлювання, логічно викладаючи зміст, підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, обраному стилю та типу мовлення, досягати визначеної комунікативної мети. Знаходити й виправляти похибки та помилки в змісті, побудові й мовному оформленні власних висловлювань, спираючись на засвоєні знання

2. Українська література

Назва розділу	Зміст літературного матеріалу (письменники, твори)	Предметні вміння та навички
1. Усна народна творчість	Загальна характеристика календарно-обрядових і соціально-побутових пісень. Тематика, зміст, образи народних балад і дум. Історичні пісні «Зажурилась Україна», «Чи не той то хміль»	Уміти визначати в творах українського фольклору художні засоби, визначені шкільною програмою

<p>2. Давня українська література</p>	<p>«Слово про похід Ігорів». Григорій Сковорода. «Всякому місту – звичай і права», «Бджола та Шершень» Полемічна література. Іван Вишенський.</p>	<p>Визначати місце й роль письменника в літературному процесі доби. Аналізувати літературний твір чи його уривок. Знати основні теоретико-літературні поняття, передбачені програмою (художній образ і літературний тип, прототип, тема та мотиви, ідея художнього твору, проблематика та конфлікти в художньому творі, сюжет і його елементи; тропи: епітет, постійний епітет, порівняння, метафора, персоніфікація (уособлення), алегорія, метонімія, синекдоха, гіпербола, оксиморон, символ; доба Відродження, Реформація в українській літературі; бароко та його характерні риси</p>
<p>3. Література кінця XVIII — початку XX ст.</p>	<p>Іван Котляревський. «Енеїда», «Наталка Полтавка». Григорій Квітка-Основ'яненко. «Маруся». Тарас Шевченко. «Катерина», «Гайдамаки», «Сон» («У всякого своя доля»), «Кавказ», «До Основ'яненка», «І мертвим, і живим...», «Заповіт», «Мені однаково», «Ісаія. Глава 35». Пантелеймон Куліш. «Чорна рада». Марко Вовчок. «Інститутка». Іван Нечуй-Левицький. «Кайдашева сім'я». Панас Мирний. «Хіба ревуть воли, як ясла повні?». Українська драматургія другої половини XIX ст. Іван Карпенко-Карий. «Хазяїн». Іван Франко. «Гімн», «Чого являєшся мені у сні», «Мойсей» Ольга Кобилянська. «Людина». Леся Українка. «І все-таки до тебе думка лине», «Contra spem spero», «Лісова пісня». Михайло Коцюбинський. «Intermezzo», «Тіні забутих предків». Василь Стефаник. «Камінний хрест»</p>	<p>Визначати місце й роль митця в літературному процесі доби. Аналізувати літературний твір чи його уривок. Знати основні теоретико-літературні поняття, передбачені програмою (епос, новела, оповідання, повість, роман, епопея; види комічного: гумор, іронія, сатира, сарказм, гротеск; романтизм і його ознаки, жанрове розмаїття романтизму; реалізм, реалістичні течії другої половини XIX ст. в українській літературі: побутово-просвітницький, революційний і класичний реалізм; жанрові різновиди сучасної драми: власне драма, трагедія та комедія; драматична поема; доба модернізму, особливості українського модернізму, модерністські течії: неоромантизм, символізм, імпресіонізм, характерні ознаки кожної з названих течій, їх розвиток в українській літературі)</p>
<p>4. Література XX ст.</p>	<p>Павло Тичина. «Арфами, арфами», «Ви знаєте, як липа шелестить». Володимир Сосюра. «Любіть</p>	<p>Визначати місце й роль митця в літературному процесі доби. Знати основні теоретико-літературні поняття, передбачені програмою (лірика, ліричний образ і ліричний герой, види</p>

	<p>Україну», «Так ніхто не кохав» Юрій Яновський. «Вершники» (новела «Подвійне коло»); Микола Хвильовий. «Я (Романтика)»; Микола Куліш. «Мина Мазайло»; Остап Вишня. «Мисливські усмішки»; Олександр Довженко. «Зачарована Десна», «Україна в огні»; Андрій Малишко. «Пісня про рушник»; Василь Симоненко. «Лебеді материнства», «Ти знаєш, що ти – людина?» Ліна Костенко. «Маруся Чурай»; Іван Драч. «Балада про соняшник»; Дмитро Павличко. «Два кольори»; Василь Стус. «На колимським морозі калина», «Сто років, як сконала Січ»; Григор Тютюнник. «Три зозулі з поклоном»</p>	<p>ліричних творів за тематикою: філософська, патріотична, громадянська, пейзажна й інтимна лірика, ліро-епічні твори; системи віршування: метрична, силабічна, тонічна та силабо-тонічна, двоскладові та трискладові стопи; віршові розміри: ямб, хорей, дактиль, амфібрахій та анапест; ознаки класичного сонета; поетичний синтаксис; інверсія, тавтологія, антитеза, анафора; риторичні фігури: риторичне звертання та риторичне запитання; алітерація й асонанс).</p>
5. Твори українських письменників-емігрантів	<p>Іван Багряний. «Тигролови»; Василь Барка «Жовтий князь»; Улас Самчук. «Марія»; Євген Маланюк. «Сучасники», «Шевченко»</p>	<p>Орієнтуватися в основних стильових тенденціях творчості українських письменників-емігрантів. Аналізувати літературний твір чи його уривок.</p>
6. Сучасний літературний процес	<p>Загальний огляд, основні тенденції</p>	<p>Знати особливості розвитку сучасної літератури: основні літературні напрями, течії (угруповання, школи), їхніх представників. Визначати найхарактерніші особливості літературного процесу сучасного періоду</p>

3. Видавнича справа та літературне редагування

Назва розділу, теми	Знання змісту видавничих понять, термінів, явищ і закономірностей	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
1. Редагування в процесі комунікації.	<p>Організація процесу редагування та послідовність роботи редактора.</p>	<p>Продемонструвати теоретичні знання про термінологічні та творчі аспекти редагування</p>

2. Предмет та структура редакторського аналізу	Основні навички редакторського аналізу за одиницями тексту: мовленнєвими, логічними та композиційно-рубрикаційними.	Продемонструвати теоретичні знання про редакторський аналіз та текст як предмет редакторського аналізу
3. Основні етапи редакційного процесу	Особливості пошуку потрібного автора та оригіналу, підготовка первинних документів, перевірка рецензії.	Продемонструвати теоретичні знання про підготовчий, редакційний, виробничий та маркетинговий етапи редакційного процесу
4. Види редагування.	Найголовніші блоки видів редагування: загальне та спеціальне, знати основні складові цих видів редагування.	Продемонструвати теоретичні знання про редагування як єдність трьох груп видів аналізу.
5. Загальна схема процесу редагування.	Загальна система дій та дотримання однієї раціональної схеми процесу редагування.	Продемонструвати теоретичні знання про критерії ефективності редакторської роботи.
6. Методика правки тексту.	Види правок: вичитка, скорочення, переробка та обробка.	Продемонструвати практичні навички щодо дотримання основних умов правки та її доцільності.
7. Технічні прийоми правки текстів.	Види коректурних знаків, їх використання під час правки тексту.	Продемонструвати теоретичні знання про причини виникнення недоліків та помилок, технічні прийоми правки.
8. Редагування наукових, науково-популярних, довідкових видань.	З'ясування принципових позицій при редагуванні наукових, науково-популярних та довідкових видань, знати їх жанри та особливості.	Продемонструвати теоретичні знання про специфіку даних видань та особливі вимоги, які висувуються до редактора.
9. Редагування навчальних та художніх видань.	Вибудувати внутрішню конструкцію видань, знати загальну методику роботи редактора та її послідовність.	Продемонструвати теоретичні знання про особливості типологічного ряду навчальних та художніх видань.
10. Редагування композиції тексту.	Перевірка логічності композиції тексту та поняття рубрикації.	Продемонструвати теоретичні знання про групи навичок редакторського аналізу композиції. Демонструвати практичні навички перевірки композиції тексту.

4. Творче завдання

Творча робота передбачає написання есей на одну із запропонованих тем, що стосуються культури, суспільного життя країни, економіки, екології, політики тощо.

Під час написання творчої роботи необхідно враховувати особливості жанру есей.

Есей – невеликий за обсягом прозовий твір, що має довільну композицію й висловлює індивідуальні думки та враження з конкретного приводу чи питання та не претендує на

вичерпне й визначальне трактування теми; це жанр, який перебуває на перетині художньої та публіцистичної творчості.

Орієнтовний обсяг роботи – 1-1,5 сторінки формату А4. Запропоновані теми не мають, як правило, однозначного тлумачення, тому на перший план виходять авторське їх розуміння, оригінальна інтерпретація, креативний підхід до подачі матеріалу.

ОРІЄНТОВНИЙ ПЕРЕЛІК ТЕМ

1. Майбутнє України очима мого покоління.
2. Герої нашого часу.
3. Чим мене приваблює професія журналіста?
4. Моє розуміння «свободи преси».
5. Роль журналіста в інформаційному просторі.
6. Україна починається з мене.
7. Один день з мого життя.
8. Вплив соціальних мереж на живе спілкування.
9. Успішний журналіст – це...
10. Книга, що змінила моє світосприйняття.
11. Персональна відповідальність – основа здорового суспільства.
12. Книга друкована чи книга електронна: за і проти.
13. Журналіст – людина, яка має талант щодня заповнювати порожнечу. (Дж. Вест)
14. Нація, яка очікує бути вільною, залишаючись неосвіченою, очікує того, чого ніколи не може бути. (Т. Джеферсон)
15. Інтелектуальність — це постійна практика мислення. (І. Томан)
16. Коли помирає преса, то на черзі демократія. (П. Джонсон).
17. Люди перестають думати, коли перестають читати. (Д. Дідро)
18. Час – не хвилини, Час – віки і вічність. (Л. Костенко)
19. Окраса глибоких думок — ясність! (Л. Вовенарг)
20. Преса – це розум і серце нації. (Євген Юнацький)

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ

Тестовий білет складається із 20 завдань з української мови та літератури, основ видавничої справи та літературного редагування

За кожну правильну відповідь на 20 тестових питань (Частина 1) абітурієнт отримує по 5 балів, за усю тестову частину білету – 100 балів.

Творча робота вступника оцінюється за такими параметрами:

1. Жанрово-структурні особливості (доречність вибору та відповідність вимогам жанру) – 0-10 балів.
2. Композиційна цілісність, логічна послідовність викладу – 0-10 балів.
3. Фактологічна основа (наявність, точність та повнота відтворення фактів) – 0-20 балів.
4. Тематично-змістове наповнення (повнота розкриття теми, оригінальність авторського задуму, креативність) – 0-20 балів.

5. Мовностилістична культура – 40 балів.

5.1. Лексико-стилістична грамотність – 0-20 балів.

5.2. Дотримання орфографічних і пунктуаційних норм – 0-20 балів.

Загальна кількість балів за творчу роботу (Частина 2) – 100 балів.

Максимальна сума балів за відповіді на усі питання білету дорівнює 200. Якщо сума балів за відповіді на питання білету менша за 100 балів, або вступник здав чистий аркуш відповідей, робота не атестується, випробування вважається таким, що не складено, у відомості ставиться позначка «не склав».

Позитивно складене випробування оцінюється за шкалою від 100 до 200 балів.

Голова фахової атестаційної комісії

В.П. Кубко